66. Σεβετίλα, ὄρος (Φαλμεράγερ α. α. Ο. σ. 65 Savetla)· ἴσως ἐκ τοῦ σλαυικοῦ σβὲτλ=φῶς (Miklosich Β'. Ἀρ. 544) (;). Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ Φαλμεράγερ ὀρθῶς ὑπέθεσε τὸ ὄνομα σλαυικόν.

67. Σιουδάλα ἢ Σιοδάλα, μικρὸν τελματῶδες ἴζημα, παρὰ τὴν Βασκίναν· ὅμοιον εὕρηται καὶ μεταξὺ Δελφῶν καὶ Ἀράχωβας. Ὡς ὄνομα θέσεως ἦν ἐν χρήσει ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Εὐσταθίου, παράγοντος τοῦτο ἐκ τοῦ συμβολὴ (ὑδάτων) πρβλ. καὶ Δέφφνερ 178. Κατὰ τὸν Δέφφνερ ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ πολωνικοῦ szuwar = φυτὸν τῶν τελμάτων. Κατ' ἐμὲ τοῦτο ἀμφίβολον.

68. Σίταινα (χωρ. π.) Σίτανας (Φραντζῆς σ. 159). Ἡ λέξις ὑπὸ τοῦ Φαλμεράγερ (65) καὶ τοῦ Φιλιππῶνος (α. α. Ο 38.) θεωρεῖται σλαυική· κατὰ τὸν Deville ὅμως παράγεται ἐκ τοῦ σῖτος, ἕνεκα τῶν ἐν αὐτῷ ἀγρῶν σίτου. Ἕνεκα τοῦ αὐτοῦ λόγου δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ὡς παραγόμενον ἐκ τοῦ σλαυικοῦ σέτιγε = σπορά· ὁ Μίκλοζιχ (Β' ἀρ. 577) παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ σλαυικοῦ σίτ = κάλαμος. Ἡ κατάληξις συνηγορεῖ ὑπὲρ σλαυικῆς τῆς λέξεως παραγωγῆς, διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ἡ λέξις ἀνδρωνυμικόν, ὡς τὸ Πάπαινα (Ἀρ. 49).

69. Σοχὰ (ἡ), μικρὰ κοιλὰς μεταξὺ Βασκίνας καὶ Παλαιοχώρας (Δέφφνερ)· ἡ αὐτὴ ὀνοματοθεσία ἀπαντᾷ καὶ ἐν Λακωνίᾳ (ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου). Ἡ τοῦ Μίκλοζιχ (Β' ἀρ. 599) ἐτυμολογία ἐκ τοῦ σόχα = ράβδος, πάσσαλος, δὲν μοὶ φαίνεται ὅλως βεβαία.

70. Σίντζα (καὶ Σίτζα, Σύντσια), μονὴ παρὰ τὸ Λεωνίδιον, ἐκ τοῦ σλαυικοῦ σένο = χόρτον καὶ λειμών· πρβλ. Σένικα καὶ ἄλ. (Miklosich Β' ἀρ. 571).

71. Σὰ (Scha) καὶ Σάλα ἐν τῇ διαλέκτῳ τῆς Καστανίτσας (τὸ σ δασέως ὡς τὸ γερμανικὸν sch)· ὄνομα ὑψηλοῦ καὶ ἀποκρήμνου βράχου· οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ σκάλ-μη, ὡς φρονεῖ ὁ Δέφφνερ (σ. 9) ἀλλ' εἶναι ἀνάλογον τῇ λέξει Σκάλα, συχνάκις ἀπαντώσῃ ὀνοματοθεσίᾳ, διπλῆν ἐχούσῃ τὴν παραγωγήν, ἤτοι ἐκ τοῦ σκάλα, ὅταν πρόκειται περὶ παραλίου πόλεως, ἐχούσης λιμένα, ἢ ἐκ τοῦ σλαυ. σκάλα = λίθος, βράχος (Miklosich Β' Ἀρ. 578), πρβλ. σχάλα = σκόπελος ὑπὸ τὰ ὕδατα, ἤτοι ὕφαλος (Τζέτζης χιλ. 152 καὶ Miklosich Slav. El. im Ngr.

72. Σοπόρι, ἤτοι ἔσω πόρος, ὁδὸς ἑλικοειδὴς ἀπὸ Βασκίνας εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Λεωνιδίου (Δεφφνερ. Ἀχ. 9).

73. Τρίκερι, ἀκρωτήριον πρβλ. πρὸς τὰ Τρίκερα, νησίδα παρὰ τὴν Ὕδραν καὶ Τρίκερι τῆς ἐπαρχίας Βόλου· ἡ λέξις ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ τρίκερως=ὁ τρία κέρατα ἔχων.

74. Τυρὸς, τσακ. Τερὲ (Δέφφνερ) Δερὸ (κατὰ Λίπκ), βεβαίως τὸ ὄνομα εἶναι τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ ἀναφερομένῳ λακωνικῷ Τυρῷ (πρβλ. Bursian Geogr. Β' 137).

75. Φοῦσκα (καὶ Χοῦσκα), θέσις παρὰ τὴν μονὴν Ὀθρόκοσταν (Δέφφνερ)· περὶ τοῦ Φοῦσκα καὶ ἄλ. ὁμ. ἀρχ. ἑλλ. ὀνοματοθεσιῶν ἴδε Grasberger 118.

76. Φυλλιτσιά, θέσις παρὰ τὸ Πραστὸν, οὕτω κληθεῖσα ἐκ τοῦ (Δέφφνερ 185) φυλίκη τσακ. φυλίτσε, ἥτις ἀποτελεῖ αὐτόθι συκνὰς λόχμας.

77. Χατζαλιοὺ παρὰ τὸ Λεωνίδιον, «οὕτω κληθεῖσα ἐξ ἀγροτικοῦ ναΐσκου τῆς Παναγίας Χατζαρλιοῦς» (Δέφφνερ 184). πρβλ. Χατζαλῆ ἐν Μεσσηνίᾳ καὶ πρὸς ἄλλα ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης σχηματισθέντα ὀνόματα θέσεων, ὡς Χατζαλάγα (παρὰ τὴν Μονεμβασίαν), Χατζηλὰρ (Θεσσαλία) κτλ. ἐκ τοῦ τουρκ. Χατζῆς = προσκυνητής.

70. Χερρονήσι, βραχώδης λόφος παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Μουστοῦ (Κουρτίου Πελοπ. Β' 374)· ὁ ἄλλως συνήθως νεοελληνικὸς τύπος Ξηρονήσι καταδείκνυσιν ὅτι ἡ λέξις εἶναι ἀρχαιοτάτη.

Ἐκ τῶν ὀνοματοθεσιῶν, αἵτινες παράγονται ἐξ ὀνομάτων ἁγίων σημειωτέον τά: Ἅγιος Ἀνδρέας (πόλις καὶ ποταμὸς) Ἅγιος Βασίλειος, ἀκρωτήριον, Ἅγιος Δημήτριος. Ἅγιος Νικόλαος, Παρασκευὴ (ναὸς) Ἅγιος Ταξιάρχης,· ταῦτα ὅμως δὲν σχετίζονται πρὸς τὸ ζήτημα ἡμῶν.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν ὅμως τὸ

79. Βρασιά = ἀρχ. λακ. Βρασται, ὅπερ διετηρήθη μέχρι τοῦ 13ου αἰῶνος (κατὰ Krause α. α. Ο. 83. 303).

('Ακολουθεῖ).

ΑΙ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ.

Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων ὁ κ. Collignon ἀνέλυσε τὴν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ὑπὸ τοῦ κ. Homolle, διευθυντοῦ τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλ. ἀρχαιολ. σχολῆς, διαβιβασθεῖσαν ἔκθεσιν περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀνασκαφῶν, συγχρόνως δὲ ὑπέβαλεν ἐξ ὀνόματος τοῦ κ. Homolle σειρὰν ἑκατὸν φωτογραφικῶν ἀπεικονισμάτων, εἰς τὴν ἔκθεσιν ἐπισυνημμένων καὶ παριστώντων τὰ κυριώτατα τῶν καλλιτεχνικῶν ἔργων, ἅτινα ἀνευρέθησαν ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ μαρτίου τοῦ 1894. Αἱ ἀνασκαφαὶ διενηργήθησαν ἐν τρισὶ τόποις, ἤτοι ἐν τῷ χώρῳ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν τῷ τοῦ θησαυροῦ τῶν Ἀθηναίων καὶ παρὰ τὸ Ἑλληνικὸν λεγόμενον, ἤτοι ἐν τῷ νοτίῳ τοῦ ἱεροῦ χώρου τμήματι. Τὰς ἐργασίας διηύθυνεν αὐτὸς ὁ κ. Homolle μετὰ τῶν κ. κ. Κονδέρ, μηχανικοῦ, Μπουργκὲ καὶ Περδριζέ, μελῶν τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλικῆς σχολῆς. Ὡς ἀρχιτέκτων δὲ εἰργάσθη ὁ κ. Τουρνάιρ. Τὰ τῆς ἀναλύσεως ταύτης καταχωρίζομεν ὧδε:

Τὸ ἄνω ἀνάχωμα, ἐφ' οὗ ἀνηγείρετο καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπεκαλύφθη δι' ἐκχωματώσεως, ἐν τούτῳ δ' εὑρέθησαν τὰ θεμέλια τοῦ ναοῦ καὶ ἀπηλλάγησαν τῶν χωμάτων οἱ ὑπόγειοι διάδρομοι, οἵτινες ἀπετέλουν εἶδος δικτύου ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου τοῦ κτιρίου μέχρι τοῦ ἑτέρου· ἀλλ' ἡ παντελὴς ἔλλειψις λει-

ψάνων ἔργων γλυπτικῆς, προερχομένων ἐκ τοῦ ἀετώματος καὶ τῶν μετοπῶν, καὶ ἡ σπάνις τμημάτων ἀρχιτεκτονικῶν ἔργων, συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς γνώμης ὅτι ἡ τοῦ ναοῦ καταστροφὴ ἦν πλήρης. Πρὸς ἀνασύστασιν τοῦ ὁριστικοῦ αὐτοῦ σχεδιαγράμματος δέον νὰ ἀναμείνωμεν, λέγει ὁ κ. Ὠρώλ, τὸ τέλος τῶν ἐκχωματιστικῶν ἐργασιῶν. Παρὰ τὸ κτίριον καὶ ἐπὶ διαφόρων σημείων τοῦ ἀνωτέρου ἀναχώματος ἀνευρέθησαν ἀνάγλυφα καὶ ἐπιγραφαί, πρὸς δὲ καὶ βάσεις οἰκοδομήματος μετὰ ἀναθηματικῶν ἐπιγραφῶν τοῦ Γέλωνος καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, πολλὰ ψηφίσματα, ἀποσπάσματα αὐτοκρατορικῶν ἐπιστολῶν καὶ λογαριασμοὶ τοῦ ἱεροῦ διὰ τὰ μετὰ τὸ 346 ἔτη.

Αἱ εἰς τὴν κατωτέραν ἐπιφάνειαν ἐξακολουθήσασαι ἀνασκαφαὶ μεταξὺ τοῦ ἀναχώματος τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ *Ἑλληνικοῦ* ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Ἡ τοπογραφία ἅπαντος τούτου τοῦ τμήματος τοῦ ναοῦ εἶναι σήμερον σαφεστάτη, ἡ δὲ Ἱερὰ ὁδὸς ἀπεκαλύφθη καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν μετὰ τῶν κατὰ μῆκος αὐτῆς οἰκοδομημάτων. Ἡ ὁδὸς αὕτη κατ' ἀρχὰς μὲν βαίνει μεταξὺ τῶν βάσεων τῶν μνημείων, ἔνθα εὑρίσκοντο οἱ θησαυροὶ τῶν Ἀργείων, καὶ τῶν θησαυρῶν τῶν Σικυωνίων καὶ τῶν Σιφνίων, κάμπτει ἀποτόμως πρὸ τοῦ θησαυροῦ τῶν Ἀθηναίων καὶ φθάνει ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἀναχώματος τοῦ ναοῦ, εἶτε δὲ τρέπεται πρὸς Δυσμάς. Φωτογραφικὰ ἀπεικονίσματα παριστῶσι τὰς διαφόρους τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ ἀπόψεις.

Τὸ κύριον τῶν ἀνασκαφῶν ἐνδιαφέρον ἔγκειται ἐν τῇ ἀνακαλύψει πλουσίας σειρᾶς ἀναγλύφων, προερχομένων ἐκ τῶν τριῶν θησαυρῶν, τοῦ τῶν Ἀθηναίων, ἀποκαλυφθέντος ἤδη κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ 1893, τοῦ τῶν Σιφνίων καὶ τοῦ τῶν Σικυωνίων, ἐσχάτως ἀποκαλυφθέντων, ὡς καὶ τοῦ τῶν Βοιωτῶν. Αἱ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνακαλυφθεῖσαι μετόπαι τοῦ θησαυροῦ τῶν Ἀθηναίων συμπληροῦνται διὰ σπουδαίων τμημάτων, ἅτινα ἐπιτρέπουσι τὴν ἀνασύστασιν τοῦ μύθου τοῦ Ἡρακλέους. Εἰς τὴν σειρὰν ταύτην προστίθεται ἡ παράστασις τῶν ἄθλων τοῦ Θησέως, σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν νέα, οὕτω δὲ σχηματίζεται ἡ πλήρης ἔγγλυφος διακόσμησις τῶν δύο κυρίων προσόψεων. Ἕτεραι μετόπαι ἐπιτρέπουσι τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι καὶ αἱ πλευραὶ ἦσαν κεκοσμημέναι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Ἐν ταύταις παρίσταται ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ Γηρυονὶς καὶ μάχη τῶν Ἑλλήνων μετὰ τῶν Ἀμαζόνων, ἀφ' ἑτέρου δὲ σειρὰ περιέργων μαχῶν. Πολλὰ τῶν εὑρημάτων τούτων εἶναι σπανίας ὡραιότητος. Ἡ τὸν Θησέα ὁμιλοῦντα μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς παριστῶσα μετόπη ἀποτελεῖ ἔργον σπανίας κομψότητος· αἱ δὲ παριστῶσαι τὸν Θησέα παλαίοντα μετὰ τοῦ Μινωταύρου καὶ τὸν Ἡρακλέα πνίγοντα τὸν λέοντα τῆς Νεμέας συνενοῦσι μετὰ ρυθμοῦ περιέργου ζωηρότητος τὸ λεπτὸν καὶ νευρώδες τοῦ ἀττικοῦ ὕφους τῆς ἐκτελέσεως. Ἂν εἰς τὰς ἀνεπάφους ἢ ἠκρωτηριασμένας μετόπας προσθέσωμεν τὰς δύο ἐφίππους Ἀμαζόνας, αἵτινες ἐπέστεφον τὰ ἀκρότερα, ἡ διακόσμησις τοῦ θησαυροῦ τῶν Ἀθηναίων εἶναι πλήρης. Πρὸς τούτοις ἀνευρέθη καὶ ἀπαράμιλλος συλλογὴ ἀναγλύφων, ἀκριβῶς κεχρονολογημένων, ἀνηκόντων εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ 480 — 470 χρονολογικὴν ἐκείνην περίοδον, καθ' ἣν ἀναπτύσσεται ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ῥώμῃ ἡ νεανικότης τῆς ἀττικῆς τέχνης, χειραφετηθείσης ἀπὸ τῶν τελευταίων τοῦ ἀρχαϊσμοῦ πεδῶν.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Τὸ ζήτημα τῆς θεολογικῆς σχολῆς τῆς Χάλκης εὕρηται ἐν τῷ αὐτῷ σημείῳ, ἐδημοσιεύθησαν δὲ αἱ ἐκθέσεις τῶν πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῆς εἰς Χάλκην μεταβάντων ἀρχιτεκτόνων, ὧν ἡ πλειοψηφία ἀπεφήνατο ὑπὲρ τῆς κατεδαφίσεως. Τὴν γνώμην δὲ ταύτην ἀποδεξαμένη καὶ ἡ ἱερὰ σύνοδος διέταξε τὴν κατεδάφισιν, ἥτις καὶ ἤρξατο ἤδη. Ἀλλὰ τὸ μέγα ζήτημα τῆς παραλυσίας ἢ διαλύσεως τῆς σχολῆς ἀφέθη αὖθις καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξακολουθεῖ ἐμμένουσα ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτῆς, ἀποφάσει ἐσπευσμένῃ ὁμολογουμένως. Δὲν φαίνεται δὲ καὶ διαιολογοῦσα πως τὴν ἀπόφασιν εἰς ἣν ἐμμένει, παρέρχεται δὲ ὁ καιρός.

* * *

Παρῆλθεν ἡ δεκάτη πέμπτη αὐγούστου καὶ ἤρξαντο τινὲς τῶν οἰκογενειῶν ἐπανερχόμεναι εἰς τὸ Σταυροδρόμιον, ὅπερ μόλις ἀπό τινων ἡμερῶν ἐπανέλαβεν τὴν πρὸ τῶν σεισμῶν κίνησιν αὐτοῦ. Ὁ κῆπος τῶν Μνηματακίων εἶνε τὸ κοινὸν ἐντευκτήριον καὶ καθ' ἑκάστην ἑσπέραν ἐν αὐτῷ γίνεται συγκέντρωσις χαριεσσῶν δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων. Πλὴν τοῦ κήπου τὸν κόσμον συγκεντροῖ τὸ θέατρον τῆς Ὁμονοίας, ἐν ᾧ ὁ μελοδραματικὸς θίασος τοῦ κ. Franzini ἐκτελεῖ διάφορα μελοδραμάτια. Καὶ οὕτω διέρχονται τὸν καιρὸν αὐτῶν οἱ ἐν Σταυροδρομίῳ.

* * *

Τὸ νέον μυθιστόρημα τοῦ Zola ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Les trois Villes—*Lourdes* μεγάλως ἀπησχόλησε τὸν φιλολογικὸν κόσμον, ἐκρίθη ὅμως οὐχὶ εὐνοϊκῶς ὑπὸ τῶν κριτικῶν, ἰδίᾳ ὡς ἀναρὰς περιγραφὰς ἐνέχον, ὁ δὲ ἐπίσκοπος Ricard ἐδημοσίευσε ἐπιστολιμαίαν πρὸς τὸν Zola διατριβὴν περὶ τῆς Ἀληθοῦς Βερναδέττης, ἤτοι τῆς κόρης ἧ τινι ἡ θαυματουργὸς ἐνεφανίσθη Παναγία τῆς Λούρδης, ἀντικρούων τὰ περὶ αὐτῆς ἐν τῷ μυθιστορήματι διατυπούμενα. Τὸ φυλλάδιον τοῦτο ἀφιέρωσεν ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ τῷ Πάπᾳ, ὅστις διὰ τοῦ καρδιναλίου Pambolla οὐ μόνον ἐπεδοκίμασε τὸ ἔργον, ἀλλὰ καὶ τὴν χαρὰν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐκδόσει ἐξεδήλωσε καὶ εὐχαῖς καὶ εὐλογίαις κατέστεψε τὸν συγγραφέα. Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα τὸ σπουδαιότερον εἶνε ὅτι ὁ καὶ νῦν τὴν ὑποψηφιότητα αὐτοῦ θεὶς ἐν τῇ ἕδρᾳ τοῦ ἄρτι θα-

Αἱ ἐκ πωρίνου λίθου μετόπαι τοῦ θησαυροῦ τῶν Σικυωνίων φέρουσιν εἰσέτι τὸν ἀρχαϊσμὸν τοῦ ἕκτου αἰῶνος, ἔχουσαι τὸ ἀκατέργαστον καὶ τὴν ἀφελῆ ἀδεξιότητα, ἥτις παρετηρεῖτο κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον. Αἱ εἰκονιζόμεναι σκηναὶ εἶναι εἰλημμέναι ἐκ τοῦ μύθου τῶν Διοσκούρων καὶ ἐκ τοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν. Μία τῶν μετοπῶν τούτων, σχεδὸν ἀνέπαφος οὖσα, παριστᾷ τὸν Ἴδαντα καὶ τοὺς Διοσκούρους, βαδίζοντας ἐν γραμμῇ, φέροντας δὲ ἐπὶ τοῦ ὤμου τὴν δίστομον λόγχην καὶ ἐπανάγοντας τὴν ἀγέλην τῶν βοῶν, τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐκ Μεσσηνίας κλαπέντων. Ἐν αὐτοῖς ὑπάρχουσι πολυτιμότατοι πληροφορίαι πρὸς μελέτην τῆς ἀρχαίας πελοποννησιακῆς τέχνης.

Ὁ Ἡρόδοτος χαρακτηρίζει τὸν θησαυρὸν τῶν Σιφνίων ὡς ἕνα τῶν ὡραιοτάτων ἐκ τῶν ἐν Δελφοῖς· ἡ ἀνακάλυψις λοιπὸν τοῦ ἀρχαίου τούτου μνημείου ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτὴν καὶ μόνην ἀρχαιολογικὸν γεγονός. Ὁ ἐν τῇ λήξει αὐτοῦ εὑρισκόμενος τότε ἀρχαϊσμὸς οὐδὲν τελειότερον τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ τοῦ μνημείου τούτου διακόσμου παρήγαγεν· ἀλλ' ἰδίως τὸ ἀέτωμα καὶ ἡ ζωοφόρος ἀποτελοῦσι σύνολον ἐγγλύφων παραστάσεων μοναδικῶν διὰ τὴν περίοδον τοῦ τέλους τοῦ στ' καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ε' αἰῶνος. Αἱ παραστάσεις τῆς ζωοφόρου, ἐχούσης ὕψος 64 ἑκατοστομέτρων, διατηροῦσιν εἰσέτι τὰ ἴχνη τῶν χρωμάτων, ἀποτελοῦσι δὲ μακρὰν σειρὰν διανεμομένην ἐπὶ τῶν τεσσάρων τοῦ μνημείου πλευρῶν, μετὰ μεγίστης τῶν παρισταμένων ἀντικειμένων ποικιλίας. Ἐκ τῆς νοτιᾶς πλευρᾶς βλέπει τις παρελάσεις ἁρμάτων καὶ ἱππέων καὶ σκηνὴν ἀπαγωγῆς, αἵτινες ἀποτελοῦσιν ὑπαινιγμὸν τοῦ τρωϊκοῦ μύθου.

Εἰς τὴν πλευρὰν ταύτην δέον νὰ ἀποκατασταθῶσιν εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν οἱ προηγουμένως εὑρεθέντες ἱππεῖς καὶ τὸ ἐν τῷ μουσείῳ τῶν Δελφῶν διατηρούμενον τέθριππον ἅρμα· τὰ τμήματα ταῦτα δὲν ἀνῆκον. ὡς κατ' ἀρχὰς ἐπιστεύθη, εἰς τὴν ζωοφόρον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Πρὸς Δ. διακρίνεται ἡ σκηνὴ τῆς ἀποθεώσεως τοῦ Ἡρακλέους. Ἐκ τῆς Α. πλευρᾶς ὑπάρχουσιν ὀκτὼ μέτρα ζωοφόρου, ἐφ' ἧς εἰκονίζεται ἡ Γιγαντομαχία, ἀποτελουμένη κατὰ τὰς αὐτὰς ἀρχάς, καθ' ἃς αἱ σκηναὶ τῶν γραφῶν τῶν ἀγγείων τοῦ στ' αἰῶνος, διακρινομένη ὅμως διὰ τῆς τῶν κινήσεων ποικιλίας καὶ τῆς ἐν τῇ ἐκτελέσει λεπτότητος, αἵτινες καθιστῶσιν αὐτὴν ἀριστούργημα τοῦ λήγοντος ἀρχαϊσμοῦ. Ἡ πρὸς Α. ζωοφόρος, ἧς τὸ ἀντικείμενον εἶναι ὡς καὶ τὸ τῆς νοτίας εἰλημμένον ἐκ τοῦ τρωϊκοῦ μύθου, παριστᾷ δεξιόθεν ἡρωϊκὸν ἀγῶνα περὶ τὸ σῶμα νεκροῦ πολεμιστοῦ. Παραιτέρω οἱ θεοί, καθήμενοι καὶ συνδιαλεγόμενοι, φαίνονται μετὰ περιεργείας παρακολουθοῦντες τὰς περιπετείας τοῦ ἀγῶνος. Νέον τμῆμα τὸ ὁποῖον κατεῖχε τὴν ἀριστερὰν τῆς παραστάσεως ἄκραν, παριστᾷ ὅμιλον πέντε θεῶν, ἐν συμμετρίᾳ πρὸς τὴν πρώτην. Ἐν τούτῳ εἰκονίζεται ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Ἄρτεμις καὶ ὁ Ἀπόλλων, στρέφων τὴν κεφαλήν, ὅπως μειδιάσῃ προσβλέπων τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, ἥτις ἐγγίζει τὸν ἀνθερεῶνα αὐτοῦ δι' ἀφελοῦς χειρονομίας· τὸ σύνολον τῆς παραστάσεως ταύτης εἶναι θελκτικόν, ἡ δὲ ἐκτέλεσις αὐτῆς λεπτοτάτη. Οὕτως ἡ πρὸς τὴν ἀνατολικὴν ζωοφόρον τοῦ Παρθενῶνος ἀναλογία εἶναι στενωτέρα, ὁ δὲ τῶν Σιφνίων θησαυρὸς παρέχει ἡμῖν τὸ προ-

---

νόντος ἀκαδημαϊκοῦ ποιητοῦ Leconte de Lisle αὖθις θὰ *ἐκμηδενισθῇ* καὶ δὲν θὰ καταλεχθῇ ἐν τοῖς ἀθανάτοις.

* * *

Ὁ διαπρεπὴς μεταφραστὴς τοῦ Ἀριστοτέλους Barthélemy-Saint-Hlaire, πρεσβύτερος κατὰ τρεῖς μῆνας τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ συναδέλφου ἐν τῇ κολλεγίῳ καὶ φίλου Φερδινάνδου Lesseps εἰσῆλθε τῇ 7|19 αὐγούστου εἰς τὸ ἐνενηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Ἡ ὑγία αὐτοῦ μικρὸν παθοῦσα κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ ἔτους τοσοῦτον καλῶς ἀποκατέστη ὥστε νῦν ἀποπιρατοῖ τὴν βιογραφίαν τοῦ μεγάλου γάλλου φιλοσόφου Victor Cousin, βιογραφίαν ἐκ τριῶν τόμων, ἥτις ἐκδοθήσεται κατὰ τὸν προσεχῆ Νοέμβριον.

* * *

Ἡ Γερμανία, καθὰ ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ Revue Schientifigue τῶν Παρισίων, ἤνοιξε τὰς πύλας τῶν πανεπιστημίων αὐτῆς ταῖς γυναιξί. Τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο τὸ πανεπιστήμιον τῆς Ἀϊδελβέργης. Τούτου ἕνεκα ἱδρύθησαν τέσσαρα γυμνάσια τῶν κορασίων ἐντὸς δύω ἐτῶν, εἶνε δὲ ταῦτα τὰ τοῦ Βερολίνου, τῆς Καρλορούης, τῆς Λειψίας καὶ τοῦ Μονάχου. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ἕτερα γυμνάσια κορασίων θὰ ἱδρυθῶσιν ἐντὸς βραχέως χρόνου. Οὕτως ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ μέση γυναικεία παίδευσις ἐξισοῦται τῇ τῶν ἀνδρῶν, ἐξ ἄλλου δὲ πρὸς τοῖς ἀνδράσιν ἐπιστήμοσι παρασκευάζονται καὶ γυναῖκες τοιαῦται. Εὐτυχῶς ὅτι τὸ τοιοῦτον δὲν συμβαίνει παρ' ἡμῖν, μολονότι τὰ ἀνώτερα παρθεναγωγεῖα ἡμῶν παρέχουσιν ἰσοβάθμιον παίδευσιν πρὸς τὴν τῶν γυμνασίων, διότι ἄλλως ἤδη τῶν ἐπιστιμόνων θεωρουμένων πολλῶν καὶ ἀνωφελῶν, τί θὰ ἐγίνετο ἂν εἰς τὰς ἐπιστήμας ἐπίσης ἐπρέποντο αἱ γυναῖκες καὶ καταίκλυζον τὸ πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν;

* * *

Ἐν Ἀμερικῇ ὑφίσταται ἑταιρεία κατὰ τοῦ φιλήματος. Τῆς ἑταιρείας ταύτης τὴν δόξαν ἐζήλευσε τὸ *γραφεῖον τῆς ὑγιείας* τῆς Orange ἐν New— Jersey, ὅπερ ἔγνω νὰ ἀπευθύνῃ τοῖς ἐνδιαφερομένοις ἐγκύκλιον «ὑποχρεοῦσαν πάντα ν' ἀποφεύγῃ ὅσον ἔνεστι τὴν συνήθειαν τοῦ φιλήματος, τῆς ἐπαφῆς τῶν χειλέων οὔσης ἐξόχως προσφόρου πρὸς μετάδοσιν τοῦ μολύσματος». Ἡ Revue Sciantifique, ἥτις ἀναγράφει ταῦτα, ἐπάγεται ὅτι, κατὰ μέρος τιθεμένων τῶν *παθητικῶν* φιλημάτων, ἡ προφύλαξις τοὐλάχιστον πρέπει νὰ γίνηται προκειμένου περὶ τῶν ἄλλων, τῶν συνήθων, ἅτινα δύνανται νὰ ἀρθῶσι. Βεβαίως τὸ ἔγκριτον παρισιανὸν περιοδικὸν ἂν ἐνεθυμεῖτο καὶ τὸ *Φιλὶ* τοῦ κ. Ψυχάρη, ὅπερ δοθὲν ἐν Ἀθήναις ἠκούσθη καὶ ἐν Παρισίοις θὰ συνίστα θερμῶς καὶ τὴν ἀποφυγὴν αὐτοῦ ὡς μολυσματικοῦ.

σχεδίασμα, οὕτως εἰπεῖν τοῦ συμπλέγματος τῶν θεῶν, οἵτινες ἐν τῇ ζωοφόρῳ τοῦ Φειδίου παρίστανται εἰς τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων. Ἡ γλυπτικὴ διακόσμησις τοὐθησαυροῦ περιλαμβάνει πρὸς τούτοις ἀέτωμα ρυθμοῦ ξηροτέρου, παριστῶν τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸν Ἀπόλλωνα διαμφισβητοῦντας τὸν δελφικὸν τρίποδα ἐνώπιον τῆς Ἀθηνᾶς, ἀποπειρωμένης νὰ εἰρηνεύσῃ αὐτούς. Τὰς δύο τοῦ ἀετώματος πτέρυγας κατέχουσι παραστάσεις ἄλλων θεῶν καὶ ἵππων. Πληρεστέρα μελέτη τοῦ μνημείου θὰ καταστήσῃ δυνατὸν τὸν καθορισμὸν τῆς σχολῆς, εἰς ἣν ἀνήκουσιν αἱ γλυφαὶ αὗται, αἵτινες ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονται ἀνήκουσαι εἰς τὴν ἰωνικὴν παράδοσιν.

Σημειωτέον πρὸς τούτοις καὶ ἄλλας ἀνακαλύψεις ἐν τῇ χώρᾳ τῶν θησαυρῶν. Τοιαῦται εἶναι: Ἀπόλλων ἀρχαϊκὸς ἐκ μαρμάρου μεγάλων διαστάσεων, βάσις ἀγάλματος κεκοσμημένη δι' ἀναγλύφων ἐν εἴδει δωρικοῦ κιονοκράνου, νέα τμήματα ἀρχαϊκῶν καρυατίδων, αἵτινες βεβαίως ἐκόσμουν βῆμα, ὀρειχάλκινα ἀγαλμάτια, ἐν οἷς καὶ ἄγαλμα τοῦ τύπου τοῦ Δορυφόρου. Ἀνευρέθησαν ἐπίσης αἱ δύο ἐξέδραι τοῦ θησαυροῦ τῶν Ἀργείων καὶ ἡ βάσις τοῦ τροπαίου τοῦ Λυσάνδρου. Ὁ θησαυρὸς τῶν Βοιωτῶν παρέσχε πολλὰς ἐπιγραφάς, ἐν δὲ τῷ θησαυρῷ τῶν Ἀθηναίων ἀνεκαλύφθησαν ἐπιγραφαί, ψηφίσματα δελφικά, κατάλογοι τῶν Ἀθηναίων, τῶν εἰς Δελφοὺς πρὸς τέλεσιν τῶν Πυθίων ἀποσταλέντων, καὶ δύο νέα μουσικὰ ἀποσπάσματα, ὧν τὸ ἓν περιλαμβάνει πλείονας τῶν 20 στίχων. Προσθετέον ὅτι ὁ κ. Κοὺβ κατώρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ ὅτι εἰς καὶ ὁ αὐτὸς εἶναι ὁ συγγρεὺς τῶν ὕμνων, οἵτινες φέρουσι καὶ τὰ φθογγύσημα· οὕτως ὁ συγγραφεὺς τῶν ὕμνων τοῦ Ἀπόλλωνος δὲν εἶναι πλέον ἄγνωστος, διότι εἶναι, κατὰ τὸν Κούβ, ὁ Ἀθηναῖος ποιητὴς Κλεοχάρης υἱὸς τοῦ Βίωνος.

Τοιαῦται ἐν συντόμῳ αἱ τῶν τελευταίων μηνῶν ἀρχαιολογικαὶ ἀνακαλύψεις, καθιεροῦσαι ὁριστικώτατα τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐν Δελφοῖς ἀνασκαφῶν διὰ τῆς σπουδαιότητος τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ πλούτου καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἀναγλύφων παραστάσεων, ἀνανεουσῶν τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, ἀνταποκρινόμεναι εἰς τὴν δικαίαν περιέργειαν τῶν ἀρχαιοφίλων καὶ ἀμείβουσαι ἐπαξίως τοὺς ἀγῶνας τῆς γαλλικῆς ἀποστολῆς.

(Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν συζητήσεων).

Ν. Μ.

* * *

Ὁ μεγαλείτερος ἀδάμας τοῦ κόσμου, ὁ Excelsior, ἀνεκαλύφθη τῇ 18) 30 ἰουνίου ἐν τοῖς μεταλλείοις τοῦ Zagers fontein (ἀποικία τοῦ Cap) ὑπὸ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ EdwardJorgansen Εἶνε λίθος τῶν ὡραιοτάτων, ἐξετιμήθη δὲ ἀντὶ 25 ἑκατομ. φράγκων. Ὁ ἀδάμας οὗτος ἐκ σοῦ τόπου ἔνθα ἀνεκαλύφθη μετηνέχθη εἰς Cap ἐξ οὗ τεθεὶς ἐν πολεμικῷ σκάφει μετεκομίσθη εἰς Λονδῖνον καὶ κατετέθη ἐν τῇ Ἀγγλικῇ Τραπέζῃ.

* * *

Ἐν τῷ ἀγγλικῷ περιοδεψῷ συγγράμματι Westmister Review ἐδημοσιεύθη ἄρθρον δι' οὗ ὁ ὑπηρετικὸς χαρακτὴρ τοῦ κυνὸς καὶ ὑπὸ νέαν μορφὴν διατυποῦται. Ὁ γράφων διισχυρίζεται ὅτι ὁ μέλλων νὰ νυμφευθῇ μετὰ νεαρᾶς κόρης δέον καλῶς νὰ ἐξετάσῃ πῶς φέρεται αὕτη πρὸς τοὺς συγγενεῖς αὐτῆς καὶ φίλους, μὴ παραλείπων ἅμα νὰ ἐρευνήσῃ καὶ περὶ τῆς διαγωγῆς αὐτῆς ἀπέναντι τῶν ζώων. Ὀρθῶς λέγεται, παρατηρεῖ ὁ ἀρθογράφος, ὅτι τὸ ἀπαρέσκον τοῖς παισὶ καὶ τοῖς κυσὶν ἄτομον δὲν εἶνε καλόν. Τὸ ἔνστικτον τῶν κυνῶν σπανίως ἀπατᾷ αὐτούς, πᾶσα δὲ ἀντιπάθεια ἐκδηλουμένη ὑπ' αὐτῶν δύναται νὰ θεωρηθῇ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον σημεῖον κινδύνου. Τοιαύτη ἡ ἰδέα τοῦ ἀρθρογράφου τῆς Westmister Review. Ὅσοι θέλουσι δύνανται νὰ λάβωσι αὐτὴν ὑπ' ὄψιν, ἀναζητοῦντες κύνας περὶ τὴν μέλλουσαν σύζυγον αὐτῶν, κἂν μὴ ὑπάρχωσι φέροντες τοιούτους περὶ αὐτὴν ὡς ἄλλα δῶρα, ἵνα μετὰ πάροδον χρόνου διαγνῶσι τὰς διαθέσεις τῶν κυνῶν περὶ αὐτῆς. Νόστιμον πείραμα τῇ ἀληθείᾳ!

* * *

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἕνεκα τοῦ μίσους τῶν Ἀγγλων κατὰ τῶν Ρώσσων, συμβαίνουσι παράδοξα πολλά. Τοιοῦτόν τι παράδοξον εἶνε ἡ δημοσίευσις μεταφράσεως ὅθεν ρωσικοῦ μυθιστορήματος ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ἡ τελευταία ἡμέρα τῶν ἀποκρεῳ μετὰ τοῖς ἑξῆς πρὸς τοὺς ἀναγνώστας ἀγγελίας. Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶνε τὸ πρῶτον σειρᾶς ἐν ᾧ ὁ συγγραφεὺς προτίθεται νὰ προσενέγκῃ τῷ δημοσίῳ ὑπὸ φιλολογικὴν πιστήν, στάσιν καὶ ἐνδιαφέρουσαν εἰκόνα τοῦ νεωτέρου ρωσσικοῦ βίου». Συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου φέρεταί τις J. Kostromitin. Κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν γάλλου κριτικοῦ τοιοῦτος συγγραφεὺς οὐχ ὑπάρχει οὐδὲ τοιοῦτον ρωσικὸν μυθιστόρημα· καθ' ὅλα δὲ τὰ φαινόμενα τὸ μυθιστόρημα ἐγράφη ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ἀγγλικὴν· τὸ ρωσσικὸν κείμενον ἐν πάσῃ περιπτώσει οὐδέποτε ἐδημοσιεύθη.

Ο. Α.